

19 — Visibabe u sopstvenom dunstu

Posilni se pobojao, ako još jednom proveriti rezultate možda ga nabeđe da je potrčkast. U sebe je najrađe gledao kao na hitrost do brzine same; mada, često je strahovao da tu negde ima i memljivosti od grgolja pod kakvom žabokrečinom. Odlučio se za srednji put, samo je živahno prožuborio, kao osmehom.

Kapetan, kockast i sav načetvoro, i karakterom i pojavom, je odmah shvatio da tu nisu čista posla i požurio ka komandnoj tabli. Bubnuo je posle čitave pređene mrve, satrunivši usput onu prelepu izbočinu koju je smatrao noseom. Pretpostavio je da je pravo vreme da pobesni. Ztitrao je, sam od sebe, toliko da je pravo iz zida Besciljnog poispadalo čitavih 45 zakivaka.

Posilnog su žmarci podišli, ali ih je brzo zaboravio i nadalje se zabavio proučavanjem talasastih promena na samom sebi. Priznao je, baš voli kad Kapetan titravo pobesni.

Navigator je odavno obećao da u njihovim detinjarijama neće učestvovati, tresnuo je vratima, više sebe radi, i osamio u svojoj kupoli. Bio je zadovoljan pristiglim rezultatima, huknuo s olakšanjem i potrebom da osuši znoj sa nečijeg čela. Na svoju ruku okrete Besciljnog da se iz običnog propadanja propne u prvoklasno poniranje.

Prikočio je tik uz njih dve.

Da je bilo ikog u blizini mogao se, za džabe, diviti jedinstvenom prizoru, zalučeni reflektori trbušastog Besciljnog palili su se jedan za drugim, škljocali i zrokavo ukrštali ukrug svetlosnim bacanjima dok se nisu svi, a za to je trebalo baš vremena, našli u jednoj tački.

Posilni se prilepio za prozor, ali nimalo od očekivanog nije video, jer i nije video ništa, ikad. Potrudio se da osmisli šta je to želeo da vidi, manuo se ćorava posla pa samo jednim pljuskom mahnio onom što je tamo verovatno trebalo biti.

Kapetan je, kranjim naporom, ali ipak uspeo da se okrene na bok. Zatresao je i izmestio time čitavog Besciljnog. Iste sekunde odustao je od namere da izmisli oči sa prave strane i osmotri pronalazak, jer čulo se jedno uznemiravajuće *Piiing!* Čudom, Besciljni je samo dotakao cilj ne razbivši ga.

Navigator je prozavijao od muke, proklinjući dan kad je Besciljni bio uopšte ušraflijen da bi se oni u njemu vozili. Najfinije, kao dahom, udaljio je Besciljnog za prstohvat ili dva.

Dve visibabe u dunstflaši, pravoj staklenoj, ne većoj od 10 litara, dešavanjem uznemirene stresale su, usitno, pognutim i još uvek poljčastim glavama.

* * *

Da su znali šta su ustvari tržili, bili bi i više nego samo zadivljeni elegantnim akslovima u pojedinim momentima *Piiing!* ompotaknutih bestežinskih lelujanja dunstflaše. Očiti uokolni vaseljenski mir se jednostavno prosuo, na brzinu, ali ne i toliko ishitreno da bi bio pogrešno shvaćen. Napravio je mesta za još jedan dunstflašin premet, taman koliko da utancuje kroz odškrinuta vrata Besciljnog.

Navigator je za njom zadovoljno tresnuo ulaznim vratima, i ozbiljno se zamislio nad svojom sudbinom — a šta ako mu takva treskanja pređu u naviku? Ipak, požurio je za dunstflašom, dodirom je obavio i meko spustio na neki astal koji je tu ionako samo smetao.

Jedna od šest budućih latica je pucuknula i odbila se od pognute glave. Malo je kriva i zbrčkana bila, al' ne mari.

Na Besciljnom su se popalila sva svetla.

Posilni se od silne sreće načisto rasplakao, i nije ga ni malo bilo stid. Jednostavno, osećao se baš nekako, blaženo. Šmrcnuo je još par puta, sve se smirujući, pa konačno digao ruke od svega i sit emocija sav isprolivao.

Pucuknule su druga, treća i četvrta laticica. Sasvim fino se već mogla videti i zelenkasta bordura na podgaćama im, više nego omiljen dezen kod svih visibaba.

Besciljni je breknuo, retko čuvenom, larmom, najurujući sveopšti mir natrag kući, do iza granice od čiste tišine. Donekle se smirio tek kad je iskašljao, odoka ali zasigurno više od jako mnogo zapečene kolomasti, pravo iz odande gde joj mesta nikako ne bi trebalo biti.

Kapetan je sve ono gornje protraćeno vreme iskoristio da sebi izmisli par pravih i jakih nogu. Cenio je da će tako biti uvek okrenut gde i kad treba, lagan u koraku, i nadasve, dobro će mu stajati. No, zlovolja ga nije tako lako dala, „*A ruke? Šake? Šta misliš po tom pitanju?*“. Nije mu bilo toliko žao manjka šake, već što se i čela nije setio, da ih pljeskom upari. Pobesneo je da se od jakih zatitravanja sve moralo pretvoriti u jednu običnu lomljivinu krša. Besciljni se ni ovlašnog osvrta nije udostojio.

I najlenji par latica je odvajanjem odskočio.

Programator Besciljnog je učitao novi program, škljocnuo pravo u centrifugu. Dunstflaša je kao vrtlogom zasula jedan prasak sopstvenih šljokica.

Nešto pre svega toga...

* * *

„Pratiš il' ne?!“ manja visibaba je utanjila živcima. Pripalila je još još jednu makar što se dunstflaša zidovima već kupala u katranskim izlucevinama.

„Mnogo pušiš“, veća visibaba je smerno merkala podeljene karte, „i noću zato hrčeš“, iscerila se najgrđim kezom pa zgnječila pikavac o zid dunstflaše. Duboko se zavukla pod sopstvenu guzicu i tresnula na talon sve preostale piliće. „Dašta da idem!“ sad se već bezobrazila.

„U materinu...”

„Nećeš ni da pogledaš karte?”

„A što bi. Opet ćeš me odrati“, pokupila je špil manja, promešala, pa ipak frljnula sa strane.

Prilegle su naslonjene uz zid dunstflaše.

„Misliš da će ikad iko ponovo doći?” zavajkalo se manjoj.

„Ne vidim zašto ne“, bolje se gnezdila veća, kao da bi zadremala, „neispunjenih pacera je vazda bilo i biće“.

„Ne znam“, manja je bezuspešno cimala guzicom kao punom bešikom tražeći sebi mesta, „ja se, lično, već smaram“.

„Mmmm...” veća je odavno knjavala.

Zaknjavalo se i manjoj.

Lampica je bljeskala taman koliko je potrebno da se uključi i treskanje dunstflašinog alarmnog sistema.

„Ustaj!“ istresala je šamarima san veća iz manje.

Besciljni je ukrštao svetlima.

„Da nas nađu pre neg’ mi njih, o sramote!“ divljački je tresla drugaricu.

„Celofan?!“ glumila je probuđenost manja.

„Batali celofan! Nema vremena za luftiranje“, ožučenost joj je rasla, „iniciraj program *Dunstflaša*“.

„Program iniciran“, dahtala je manja.

„Sad, kao spavaj!”

„Spavam!“ skupila je glavu. „A da je i opet nazovemo Zemlja?!“ još je prošaptala.

„Grr!”